

# РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Ямбол, 04.10.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимира В. Тагарева

Членове: Г. Ив. Вълчанова Люцканова  
Яна В. Ангелова

при участието на секретаря Ц. Х. Г.  
като разгледа докладваното от Красимира В. Тагарева Въззивно гражданско дело № 20222300500204 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Г. Г. К.-Ш. от гр.\*\*\*, подадена от пълномощника ѝ адв.С. от АК-\*\*\*, срещу Решение №151 от 11.04.2022г., постановено по гр.д. №2548/2021 г. по описа на ЯРС в частта, с която съдът е приел, че вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака имат и двамата съпрузи, както и в частта относно определения режим на лични контакти на бащата с малолетното дете Е. И. Ш.

Оплакването във въззивната жалбата е, че решението на ЯРС в атакуваните му части е неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Според въззивницата ЯРС е изградил неправилен извод относно брачната вина за настъпване на дълбокото и непоправимо разстройство на брака, вменявайки такава на съпругата, като са изложени съображения в тази насока. Направено е възражение, че при определяне режима на лични контакти на бащата с детето, решаващият съд не се е съобразил в достатъчна степен със заключенията и препоръките на вещите лица по назначените съдебни експертизи. Излага се, че по делото е установен синдром на родителско отчуждение между бащата и детето и дадената от вещите лица препоръка е, с цел преодоляване на отчуждението, да бъдат извършвани семейни консултации и терапия с психолог. Поради това въззивницата е поискала определяне на защитни мерки в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.8 СК. Неправилно според нея съдът е оставил тази ѝ претенция без уважение, мотивирайки се с разпоредбата на чл. 138а, ал.3 от СК. Изтъкнатите доводи са, че нормата на чл.138а, ал.3 СК е неприложима, тъй като същата касае производствата по глава IX от СК, а не тези по глава V от СК, в която попада настоящото производство и в която са предвидени и защитните мерки по чл.59 ал.8 от СК, за определянето на които не се изисква намесата на ДСП.

Моли ЯОС да отмени атакуваното решение в обжалваните му части и да постанови ново, с което да приеме, че вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака има единствено съпругът, както и да постанови по-продължителен адаптивен период за пълноценни контакти на бащата с детето и да определи защитни мерки на основание чл.59 ал.8 от СК, като двамата родители бъдат задължени да посещават ДСП-

гр.\*\*\* или друго място, определено от ДСП за предоставяне на социални услуги- провеждане на социалнопсихологическа работа с двамата родители и детето, определяйки периода за реализиране на тази работа.

Въззиваемият И. Н. Ш. не е подал писмен отговор в срока по чл.263, ал.1 ГПК и не е изразил становище по жалбата.

В о.с.з. пълномощникът на въззивницата поддържа жалбата и пледира за уважаването ѝ, с присъждане на разносните пред въззивната инстанция.

Редовно призован за с.з., въззиваемият И. Ш. не се явява, не се представлява и не изразява становище по допустимостта и основателността на въззивната жалба.

Воззивната жалба е процесуално допустима, като подадена от легитимирана страна и в срока по чл.259, ал.1 ГПК, поради което може да се разгледа по същество.

За да се произнесе, ЯОС извърши преценка на събраните по делото доказателства, взе предвид и изявленията на страните и приема следното:

В предмета на делото е предявеният от съпругата Г. Г. К.-Ш. от гр.\*\*\* иск с правно основание чл.49 от СК - за прекратяване на брака ѝ с ответника И. Н. Ш. по негова вина, който иск е съединен с небрачен иск по чл.59 от СК - за предоставяне на ищцата упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете на страните и определяне на местоживеенето му при майката, за определяне на мерки за лични отношения на детето с бащата и осъждането на последния да заплаща издръжка за детето, като съпругата е заявила и искане да носи предбрачното си фамилно име К.

Фактическата обстановка по делото не е спорна и въззивният съд споделя същата така, както е установена от първоинстанционния съд, като не намира за нужно да я преповтаря, а препраща към нея на основание чл.272 ГПК, правейки я по този начин част от своя съдебен акт. Фактическата обстановка се установява от представените в първоинстанционното производство писмени доказателства, вкл.медицинска документация за детето Ева, свидетелски показания, заключения на вещи лица по извършените съдебни експертизи, социални доклади.

Установено е, че страните са съпрузи от 05.09.2010г., когато са сключили граждански брак, като при сключване на брака съпругата е променила предбрачното си фамилно име от К на К - Ш. Страните имат родено от брака едно малолетно дете Е. И. Ш. род. на 13.05.2014г. Не е имало спор, че след раждането на детето съпругът е заминал да работи в \*\*\*, а след около година при него отишли и ищцата с детето. С показанията на свидетеля Г.К., който е баща на ищцата и е очевиден, е установено, че в \*\*\* съпрузите не са имали общ семеен бюджет, живеели са при строго разделение на разходите, наложено от съпруга, който се държал като част от отделно семейство - давал пари на заем на съпругата си и изисквал връщането им, купувал продукти само за себе си, приготвял храна само за себе си, не се интересувал от съпругата и детето, държал се дистанцирано от семейството, не обръщал внимание на дъщеря си, изолирал съпругата си от социален живот и тя не излизала, нито поддържала връзка с приятели. В \*\*\* детето било диагностицирано с "фебрилни гърчове при треска", което наложило специална и скъпо платена медицинска помощ за детето, но съпругът не давал средства за лечението, заблуждавал лекарите, че заболяването е резултат от ваксините, блокирал лечението на дъщеря си и непрекъснато сменял лекарите. Това наложило ищцата да приеме високоплатена работа в Г., за да се справя с разходите за лечението на дъщеря си, а детето по общо съгласие на родителите да се върне в България, за да бъде обезпечено лечението му, като преди три години и половина съпрузите окончателно се разделили.

При тази фактическа обстановка, с обжалваното Решение №151/11.04.2022г., постановено по гр. д. № 20212330102548г., ЯРС е прекратил сключения между страните брак, като дълбоко и непоправимо разстроен по вина на двамата съпрузи, предоставил е упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете Е. на майката, при която е определил местоживеенето на детето и е определил режим на лични отношения на бащата с детето, както следва: в период от четири месеца от влизане на решението в сила - по местоживеенето на детето, всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10ч. до 17ч. в присъствието на майката, след изтичане на преходния период - по местоживеенето на бащата всяка първа и трета седмица от месеца от 10.00 часа на първия ден до 17.00часа на втория ден с преспи.е в събота, както и 25 дни през летния сезон, 5 дни от Коледната ваканция на детето, през четните години - първите пет, а през нечетните години -последните пет. С решението съдът е осъдил бащата да заплаща за детето Е. месечна издръжка в размер

на 300 лв., както и издръжка за минало време в размер на 3000лв., ведно със законната лихва от 17.08.2021г., като частично е отхвърлил иска за издръжка за минало време. Съдът е постановил съпругата да носи предбрачното си фамилно име Кръстева, като е осъдил съпруга да заплати дължимите държавни такси за прекратяване на брака и за присъдените издръжки.

При тази фактическа установеност, въззивният съд прави следните правни изводи:

По жалбата относно вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака:

По отношение на вината, съдебната практика еднозначно и без противоречие приема, че брачната вина представлява субективно и отрицателно психично отношение и фактическо поведение на съпруга към брачните задължения, което има за резултат дълбокото и непоправимо разстройство на брака, като не всяко брачно провинение представлява брачна вина, а само онова, което е причинило резултата - разпадането на брака.

Първоинстанционното решение в тази обжалвана част е неправилно. Въззивният съд не споделя правните изводи на районния съд относно вината и намира за неправилно приетото, че вина за разстройството на брака имат и двамата съпрузи. Вината за дълбокото и непоправимо разстройство е на съпруга-ответник, който е възприел поведение в нарушение на принципа за взаимно уважение между съпрузите, визиран в чл.14 СК, както и в нарушение на принципа, закрепен в разпоредбата на чл.17 от СК за общи усилия на съпрузите за осигуряване благополучието на семейството и грижа за отглеждането на децата. Той се е дистанцирал от семейството си, установил е режим на разделен бюджет, предпочел е да осигурява само собствената си храна и битуване, поставил е съпругата в социална изолация, отказал е грижа, време и внимание на детето, а при установяване заболяването на детето е отказал да участва със средства за лечението му и е препятствал медицинските грижи. Неправилен е изводът на районния съд, че съпругата не е предприела действия за решаване на проблемите. Соченият от ищцата в исковата молба факт на брачна изневяра от страна на съпруга ѝ и нейното решение да замине при него в Англия заедно с детето, където са живели около три години, обосновават извод, че съпругата е направила компромис и е положила усилия за заздравяване на брачната връзка. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че поведението на ответника, което е в нарушение на чл.14 от СК е достатъчно да се приеме, че вината за брачното разстройство се корени именно в неговото поведение. Необоснован обаче е изводът на съда, че следва да се ангажира и брачната вина на съпругата, тъй като тя не е установила да е предприела действия за решаване на проблемите, свързани с поведението на съпруга, както и че няма данни двамата да са живели в отделни стаи, прекъсвайки интимните си контакти и че причината за това е само в ответника. Въззивният съд счита, че нито в отговора на искова молба, нито в хода на делото ответникът е обосновал някакво конкретно брачно провинение на въззивницата - ищцата, включително приетото от съда и такова не може да бъде прието за установено. Безспорно е установена настъпилата между страните трайна фактическа раздяла, което е в нарушение на принципа на съвместно живеене на съпрузите, но не може да бъде споделен изводът на районния съд, че съпругата е тази, която е нарушила принципа за съвместно живеене, установен в чл.15 от СК, тъй като по делото са установени важни причини за прекратяване на съвместното живеене. Те са свързани със заболяването на детето на страните и поведението на съпруга, изразило се в липса на финансов принос за лечението на детето, както и във възпрепятстването на лечението. Именно това са причините, наложили детето да се върне в България за лечение, а съпругата да започне по-високо платена работа в Германия, както и по-късно да се върне в България при детето си.

Съобразно изложеното въззивният съд приема, че не е доказана вина на съпругата за разстройството на брака, а противобратното поведение на съпруга, при така обосноваването му брачни провинения, е нарушило основните принципи, на които се изгражда брака, визиран в чл.14, чл.15 и чл.17 от СК и съпругеските отношения са били лишени от взаимна привързаност, уважение, доверие, общи интереси и перспективи, общи усилия за благополучието на семейството и обща грижа за детето, като семейната общност е разрушена по необратим и непреодолим начин. Бракът се е превърнал във формално съществуваща юридическа връзка, поради вината на мъжа. Първоинстанционното решение в частта за вината следва да се отмени и се постанови ново, с което се приеме, че изключителна вина за разстройството на брака има съпругът.

Неправилно е решението на първата инстанция и в частта на постановения режим

на лични контакти на бащата с детето.

Режимът на лични отношения между децата и родителите, съгласно чл.59, ал.3 от СК включва определяне на период или на дни, в които родителят може да вижда и да взема децата, включително през училищните ваканции, официалните празници и личните празници на детето и в останалото време. Право на всяко дете и негова естествена потребност е да общува и с двамата си родители. Поради това, ако не съществуват обстоятелства, застрашаващи физически и емоционално детето, режимът на личните отношения следва да осигури в максимална степен възможността детето да расте и да се развива под грижата и с подкрепата на двамата родители и да предоставя оптимално възможност за пълноценно общуване и осъществяване на пълноценни отношения между детето и неупражняващия родителските права и да стимулира комуникацията между родителите за вземане на общо решение за детето, включително да подпомагат взаимоотношенията на детето с другия родител, роднините и приятелския кръг на този родител. Режимът на лични отношения следва да съдържа при необходимост преходен период или професионална помощ от експерт за осъществяването му, включително и предписание на подходящи защитни мерки, част от които са очертани в чл.59, ал.8 от СК.

В случая по делото липсва спор и е установено, че след като по общо съгласие на страните през 2018г. детето Е. се е върнало в България, за да бъде осигурено лечението му, бащата го е посетил два пъти, след което детето не се е виждало с баща си близо три години. Последното се установява от показанията на св.Кръстев и от социалния доклад на ДСП. Установява се още от показанията на св.Кръстев и св.Христова, че през 2021г. ответникът е започнал да изисква срещи с детето, като е потърсил и институционално съдействие по въпроса, а на 28 септември 2021г. бащата-ответник, придружен от брат си, е отишъл в училището на детето, в голямото междучасие е заявил на учителката, че ще водят Ева на разходка, за да му купят нещо, но детето не е искало да тръгне, при което е било грабнато насила и натикано в колата на бащата. Детето викало „госпожо, спасете ме“ пред очите на другите деца. Самата учителка се обадила в полицията, че има отвлечено дете, като и от докладна записка от 16.11.2021г. на РУ-Ямбол е установено, че сигналът от училището за отвлечено дете е получен около 10:00 ч. на 28.09.2021г., а преписката по случая е била изпратена в ЯРП по компетентност. Според свидетелските показания на св.К. по време на пътуването бащата е говорил на детето, че няма да види повече баба си и дядо си, а майка си ще вижда от време на време, и ще живее само с баща си. Полицията задържала автомобила на бащата до село Труд, близо до гр.Пловдив и детето е било предадено на майката в присъствието на баща му. Това събитие се е отразило зле на детето, то започнало да се оплаква от болки в сърдечната област и да се напикава нощем.

От заключението на вещото лице- психолог Д.Й., извършило назначената от първата инстанция психологическата експертиза, по делото е установено, че Е. е преживяла като твърде силен стрес ситуацията, в която баща ѝ я е взел от училище и я отвел в \*\*\* и това преживяване е с изключителна интензивност в съзнанието на детето. Вероятно това е и причината фигурата на бащата да не присъства в семейството на детето. Вещото лице е установило, че детето има особена близост с майка си - говори с обич и доверие към нея, както и с дядо си, докато от баща си се страхува, не разбира поведението му и не желае да говори за баща си, страхува се да не бъде откраднато, налице е пълно отричане на бащата, за което той е допринесъл с поведението си. Вещото лице е дало заключение, че е налице родителско отчуждение на детето по отношение на бащата, причина за което са станали родителите на майката в стремежа си да закрилят детето от бащата, за да не се стресираща то и да не бъдат предизвиквани фебрилните гърчове. Относно майката в експертното заключение е посочено, че същата не е станала причина и не е предизвикала родителското отчуждение, че тя зачита необходимостта на бащата да участва в живота на детето, предложила е срещите на бащата с детето да се осъществяват в дома на родителите ѝ, а поради отказа на бащата е осигурила апартамент под наем за среща. В заключението майката е описана като скромна и интелигентна жена с ясна визия за собственото развитие и начин на живот, както и загриженост и обич към детето си. Бащата също е определен като интелигентен мъж, който знае какво иска от предприетите действия и има позитивно отношение към дъщеря си. Изводът на вещото лице е, че и двамата имат родителски капацитет и не са налице у тях патологични зависимости, които да поставят детето в риск.

При изслушването на вещото лице - психолог при условията на чл.200 ГПК същото е разяснило, че много неправилен подход е този, когато майката отсъства, бащата да отиде да вземе детето и да го отдели от средата му, тъй като детето се чувства като отвлечено, както и че отчуждаването на детето от бащата е последващо събитие на

отвлечането от училище - детето изпитва страх и ужас от баща си, не защото той е ужасен, а защото детето е изтръгнато от средата си. Поради това вещото лице е препоръчало фамилна терапия, чрез страничен помощник и е одобрило като правилно решението на майката посещаването от нея и детето на ЦОП в гр.\*\*\*, за което по делото е представен Договор №\*\*\*г. за ползване на социална услуга. За уместно вещото лице е счело и бащата също да посещава такива терапии, ако иска проблемът да бъде разрешен, тъй като специализираната помощ е обоснована с това, че детето е в стрес. Вещото лице е посочило, че на този етап е трудно детето да има самостоятелни лични контакти с бащата, тъй като след отвлечането е настъпила паническа атака, че детето ще преживее стрес, ако остане с баща си насаме и майката задължително следва да присъства на срещите. Според вещото лице, преходният период на адаптиране на детето към бащата и при добро желание от страните, може да е до 4 месеца, като срещите следва да са в присъствието на майката.

По делото е изслушано и заключението на вещото лице д-р Т. - детски невролог, извършило съдебно-медицинската експертиза, което заключение е потвърдило, че детето Ева получава фебрилно провокирани пристъпи, като някои от пристъпите са с характер на сложни фебрилни гърча. Вещото лице е установило обременена фамилна анамнеза по бащина линия за пристъпите, както и че лечението на детето, което е започнало през май 2019г. в България има добър ефект. Експертът е разяснил, че при пациенти, получавали фебрилно провокирани пристъпи, както и предвид фамилната анамнеза при Ева, съществува по-голям риск от развитие на епилепсия. Поради това е препоръчал правилен режим на отглеждане на детето, който включва нормален режим на сън и правилно хранене, постижими в спокойна семейна среда, където детето да се чувства обгрижвано и обичано. Другата дадена препоръка е за адаптивен период при реализиране на лични контакти с другия родител.

При тези установени по делото факти, настоящият съдебен състав приема, че с оглед конкретните обстоятелства по делото (продължителния период, в който детето не е имало контакти с бащата, настъпилите последици от насилственото вземане на детето от бащата и констатираното родителско отчуждение), както и предвид висшия интерес на детето от контакти с неотглеждания го родител, прогласен с разпоредбата на 124, ал.2 СК и задължението на съда служебно да следи за защита интересите на детето, е необходимо при условията на чл.59, ал.8, т.1 и т.2 от СК да се вземат защитни мерки за осъществяване на контактите на детето с бащата, до възникване на нормална комуникация помежду им и създаване на доверителни и близки отношения.

В съдебната практика последователно и безпротиворечиво е разрешаван въпросът, че режимът на лични отношения, когато се налага, може да бъде съпътстван и с определянето на подходящи защитни мерки по чл.59, ал.8 от СК – по молба на някой от родителите, Дирекция "Социално подпомагане", като при наличието на данни за развитие на синдром на родителско отчуждение, съдът е длъжен и служебно да вземе необходимите мерки, за да бъде преодоляна тази ситуация чрез съответни промени в режима на лични отношения между детето и бащата. В такива случаи, ръководейки се от интереса на детето и преценявайки съвкупността на обстоятелства, съдът може да постанови за определен период от време режимът на лични отношения да се осъществява в присъствието на служител от дирекция "Социално подпомагане", психолог или друго лице по местоживее на детето, като постепенно времето за контакт се разшири, а присъствието на лицето, медиращо срещите, да отпадне. В крайна сметка, чрез режима на лични отношения целта, която трябва да се постигне, е да се осигури възможност детето да расте и да се развива под грижата и с подкрепата и на двамата родители – в този смисъл са Решение № 59 от 04.05.2018 г. на ВКС по гр. дело № 2396/2017 г., III г. о., ГК, Решение № 19 от 15.02.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2578/2018 г., IV г. о., ГК, Решение № 54 от 2.07.2020 г. на ВКС по гр. дело № 1816/2019 г., III г. о., ГК. и др.

В случая по делото не са събрани доказателства и липсва основание съдът да приеме, че е налице поведение на майката, което е довело до родителското отчуждение на детето по отношение на бащата, напротив, нейната роля е за преодоляване на отчуждението. Дадените от специалистите препоръки са за специализирана помощ и преходен период на адаптиране на детето към бащата в присъствието на майката. Поради това съдът приема, че защитните мерки по чл.59, ал.8 от СК следва да са в 4-месечен срок, като следва да бъдат осъществявани контактите на бащата с детето в присъствието на майката и в присъствието на социален работник от компетентната ДСП по местоживее на детето или на определено от същата социална служба място в общността, където може да се извършва наблюдение от съответни специалисти (социални работници, педагози и/или психолози,

включително и чрез предоставяне на съответна социална услуга на страните и детето). Настоящият съдебен състав намира за целесъобразно, след изтичане на 4-месечния период на защитните мерки, контактите на бащата с детето да се осъществяват в период от 4 месеца без преспи.е отново в присъствието на майката, чиято активна позиция е за преодоляване на родителското отчуждение на детето от бащата. Отделно от това съдът отчитайки препоръките на психолога, намира, че периодът от 4 месеца, в който контактите на детето с бащата се осъществяват под контрола на социалните служби, ще е достатъчен за преодоляване на страха и тревожността на детето и за създаване на близост между детето и бащата, както и за развИ.е на нормалните родителски умения у бащата за обгрижването на детето, при наличието на независимо наблюдение и подкрепа, а в следващия 4-месечен период в присъствието на майката и с нейната подкрепа бащата би могъл да реализира самостоятелни контакти с детето. Едва след възстановяването на доверителната връзка между бащата и детето, би могло да се премине към режим на лични отношения помежду им в обема, предвиден с разпоредбата на чл.59, ал.3 от СК и приет от районния съд. Съдът намира за уместно да подчертае също важността на съдействието на двамата родители за създаване на доверителна връзка на детето с бащата и възобновяване на контактите помежду им, в каквато насока са висшите интереси на малолетното дете, както и за изключително тежките последици за нормалното развитие и успешна социализация на детето при липсата на такова съдействие.

Съобразно изложеното, първоинстанционният съдебен акт следва да бъде отменен и в обжалваната част относно режима на лични контакти на бащата с детето, като се определи в интерес на детето следният режим на лични отношения: за първите четири месеца, считано от влизане на настоящето решение в сила, бащата да има право да вижда детето всяка първа и трета събота от месеца за времето от 10ч. до 14 часа, като контактите им се осъществяват в присъствието на майката и под контрола на социален работник от компетентната ДСП по местоживеенето на детето или на определено от същата социална служба място в общността, където може да се извършва наблюдение от съответни специалисти (социални работници, педагози и/или психолози, включително и чрез предоставяне на съответна социална услуга на страните и детето) на контактите на детето с бащата; в следващите четири месеца бащата да вижда детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца за времето от 10 часа до 14 часа, без преспи.е, в присъствието на майката, като срещите следва да се осъществяват в дома на майката в гр.Ямбол, к-с "Златен рог" бл.35, вх.В, ет.3, ап.40 или на друго място, посочено от нея, за което трябва да уведоми бащата най-късно в четвъртък до 19.00 ч. в седмицата, когато ще се осъществи срещата с детето, и в този случай тя следва да заведе детето на мястото на срещата в 10. 00 ч. и да го върне след това у дома. Срещите могат да се осъществяват извън дома на майката и на място, посочено от бащата, но само с одобрението на майката, дадено най-късно в деня на срещата. След изтичане на 4-месечния период на защитни мерки и 4-месечния преходен период, контактите на бащата с детето да се осъществяват по местоживеене на бащата, всяка първа и трета събота и неделя от месеца, от 10,00 часа на първия ден до 17,00 часа на втория, с преспи.е в събота, както и 25 дена през летния сезон, когато майката не е в платен годишен отпуск, както и 5 дни от Коледната ваканция на детето, през четните години-първите пет, а през нечетните-последните пет.

Доколкото решението по настоящото дело в частта за личните отношения на бащата с детето не формира сила на присъдено нещо, то при промяна на обстоятелствата и с оглед резултата от периода на защитните мерки и преходния период, всяка от страните би могла да инициира промяна в определения режим.

С оглед изхода на въззивното производство и вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака, разноски се следват на въззивницата (чл.329, ал.1 ГПК) в размер на 850лева, заплащането на които разноски следва да се възложи на въззиваемата страна.

Водим от изложеното, ЯОС

## **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Решение №151 от 11.04.2022г., постановено по гр. д. № 20212330102548 по описа за 2021г. на Ямболски районен съд **в частта**, с която съдът е приел, че вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака имат и двамата съпрузи, **както и в частта** относно определения режим на лични контакти на бащата И. Н.

Ш. с малолетното дете Е. И. Ш. **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВИ:**

**ОБЯВЯВА**, че изключителна вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака на страните има съпругът И. Ш..

**ОПРЕДЕЛЯ** режим на лични отношения на бащата И. Н. Ш., с ЕГН \*\*\*\*\*, с малолетната му дъщеря Е. И. Ш., род. на \*\*\*\*г., с ЕГН \*\*\*\*\*, както следва:

- първите четири месеца, считано от влизане на настоящето решение в сила, бащата да има право да вижда детето всяка първа и трета събота от месеца за времето от 10ч. до 14 часа, като контактите им се осъществяват в присъствието на майката и под контрола на социален работник от компетентната ДСП по местоживеенето на детето или на определено от същата социална служба място в общността, където може да се извършва наблюдение от съответни специалисти (социални работници, педагози и/или психолози, включително и чрез предоставяне на съответна социална услуга на страните и детето) на контактите на детето с бащата;

- в следващите четири месеца бащата да вижда детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца за времето от 10 часа до 14 часа, без преспИ.е, в присъствието на майката, като срещите следва да се осъществяват в дома на майката в гр.\*\*\*, к-с \*\* бл.\*\*\*, вх.\*., ет.\*., ап.\*\* или на друго място, посочено от нея, за което трябва да уведоми бащата най-късно в четвъртък до 19.00 ч. в седмицата, когато ще се осъществи срещата с детето, и в този случай тя следва да заведе детето на мястото на срещата в 10. 00 ч. и да го върне след това у дома. Срещите могат да се осъществяват извън дома на майката и на място, посочено от бащата, но само с одобрението на майката, дадено най-късно в деня на срещата.

- след изтичане на 4-месечния период на защитни мерки и 4-месечния преходен период, контактите на бащата с детето да се осъществяват по местоживеене на бащата, всяка първа и трета събота и неделя от месеца, от 10,00 часа на първия ден до 17,00 часа на втория, с преспИ.е в събота, както и 25 дена през летния сезон, когато майката не е в платен годишен отпуск, както и 5 дни от Коледната ваканция на детето, през четните години-първите пет, а през нечетните-последните пет.

**В останалата му част**, Решение №151 от 11.04.2022г., постановено по гр. д. № 20212330102548 по описа за 2021г. на Ямболски районен съд, **като необжалвано, е влязло в сила.**

**ОСЪЖДА** И. Н. Ш., с посочени по делото данни, да заплати на Г. Г. К - Ш., с посочени по делото данни, направените разноски пред въззивната инстанция в размер на 850лв.

**Решението само в частта на режима на свиждане на бащата с детето** подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_